

Μέγαρ. Συνών. ἀναλάμπω 2, ἀστραπῶ. β) Ἐκπυρσοκροτῶ σύνθηθ.: Ἀστραψε τὸ κανόνι - τὸ τουφέκι. γ) Κινοῦμαι με ἀστραπιαίαν ταχύτητα — ΓΨυχάρ. Ταξίδι¹ 117: Ἡ φαντασία μου ἀμέσως παίρνει δρόμο, στράβει ὁ νοῦς μου.

δ) Ἐπέρχομαι αἰφνιδίως σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Τοῦ ἀστραψε μὲ κληρονομία-ἕνα λαχεῖο. Ἀστραψε ἔς τὸ νοῦ του. Τοῦ ἀστραψε ἔς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ φύγῃ - νὰ πάῃ ταξίδι σύνθηθ. Ἐροθύμησ' αἶτον πολλὰ καὶ κάθα ὦραν στράφτ' ἔς σ' ὀμμάτῃ μ' Χαλδ. 2) Ἀπαστράπτω, λάμπω, στίλβω, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων κοιν. καὶ Πόντ. (Οἰν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀστράφτει τὸ σπῖτι της ἀπὸ τὴν καθαριότητα - τὴν πάστρα. Ἀστράφτει σὰ διαμάντι - σὰ χρυσάφι κττ. κοιν. Ἐστραψαν τ' ἀλογοῦ τὰ πέταλα ἔς σὸ τρέξιμον Τραπ. Ὑστράφνετ' ὀμμάτῃ μ' αὐτόθ. Ἐστραψεν ὁ πρόσωπος αὐτ' αὐτόθ. Ἐτριψεν τὰ δκευῶ κ' ἐποίησεν ἀτα κ' ἔστραψαν αὐτόθ. Τὸ χρυσάφ' στράφτ' αὐτόθ. || Φρ. Βγήκε ὁ ἥλιος το' ἀστραψε ἡ γῆς (ἐπὶ ὠραίου ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἰρων. καὶ ἐπὶ δυσειδοῦς) Θῆρ. (Οἶα) Ἐστραψες κ' ἐγγάλισες (εἰρων. πρὸς τὸν καυχώμενον ἐπὶ καθαριότητι) Οἶν. Ἡ δεῖνα στράφτ' ἔς σ' ὀμμάτῃ μ' (μοῦ φαίνεται ὠραιότητα) Τραπ. Ἡ σημ. ἀρχ. Πβ. Εὐριπ. Φοίνισσ. 109 «κατάχαλκον ἅπαν πεδῖον ἀστράπτει». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

Β) Μετβ. 1) Ρίπτω, ἐκσφενδονίζω, ἐπὶ κεραυνοῦ ΧΠαλαῖς. Συλλ. Κυπρ. ποιημ. 186: Ἄσμ.

Παρά νὰ πῶ νὰ σ' ἀρνηθῶ, καλύτερα νὰ στράψῃ ὁ πλάστης μου σὰν περπατῶ φωτιὰν τῶν νὰ μὲ κάψῃ.

2) Καταφέρω αἰφνιδίως καὶ σφοδρῶς σύνθηθ.: Τοῦ ἀστραψε δὲ μπάτσους - ἕνα σκαμπίλι - χαστούκι κττ. Τοῦ ἀστραψε μὲ (ἐνν. μπάτσα. Συνών. φρ. τοῦ ἀναψε μὲ, τοῦ ἔσκασε μὲ). Θὰ τοῦ ἀστράψω μὲ ἔς τὰ μοῦτρα σύνθηθ. Πβ. ἀνωφεγγίζω 1.

ἀστραφτωβολῶ ἀμάρτ. ἀστραφτωβολῶ Πελοπν. (Βρέσθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω καὶ τῆς καταλ. - βολῶ.

Ἀστράπτω κατ' ἐπανάληψιν.

ἀστραφτωγυαλοκοπῶ ἀμάρτ. ὀστραφτουγυαλουκοπῶ Θεσσ. (Ἄλμυρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ὀστράφτω, καὶ γυαλοκοπῶ.

Ἰσχυρῶς λάμπω, ἐκπέμπω μαρμαρυγὰς: Καθαρογλώσσ. Μαστραπᾶς μέσ' ἔς τὸν πηγᾶδι πῶς ὀστραφτουγυαλουκοπᾶει! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

ἀστραφτωκαίω ἀμάρτ. ἀστραφτουκαίω Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω καὶ καίω.

Κεραυνοβολῶ: Ἄσμ.

Κ' ἐγὼ εἶμι τ' ἀστραπόβουλον π' ἀστραφτουκαίου τοὺς δράκους. Συνών. ἀστραποκαίω.

ἀστραφτωκοπῶ Λεξ. Βλαστ. ὀστραφτωκοπῶ Κύπρ. Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ὀστράφτω, καὶ τῆς καταλ. - κοπῶ.

Ἀστροφτωγυαλοκοπῶ, ὃ ἰδ., ἐνθ' ἂν.: Τ' ἄρματα ἔστραφτωκοποῦσαν Κύπρ. Τὸν εἶδαν ἐκεῖνον κ' ἔστραφτωκόπαν κ' ἐπάειν-νε (ἐκ παραμυθ.) Σύμ.

ἀστραφτωμαχῶ ἀμάρτ. ὀστραφτωμαχῶ Θράκ. (Κασταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω, παρ' ὃ καὶ ὀστράφτω, καὶ τῆς καταλ. - μαχῶ.

Ἀστραφτωγυαλοκοπῶ, ὃ ἰδ.: Τρεῖς ποῦ ὀστραφτωμαχοῦνε με κουφέττα γῦρο (τρεῖς = χρυσονήματα).

ἀστραφτωμπουννίζω Πελοπν. (Λακων. Οἶν.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀστράφτω καὶ μπουμπουννίζω.

Ἀπροσ. ἀστράπτει καὶ βροντᾷ με παρατεταμένην ἀπήχησιν τῆς βροντῆς ἐνθ' ἂν.: Παροιμ. Ὁ λύκος ὅταν ἀστραφτωμπουννίζῃ χαίρεται Λακων. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποβροντῶ.

ἀστράχα ἡ, ἀστράχα Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀράχ. Λακων.) ἀστράκη Κρήτ. (Κίς. Σέλιν. κ.ά.) Μύκ. Πελοπν. (Λακων.) ἀστράχα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. Θεσσ. Κέρκ. Πελοπν. (Βασαρ. Βούρβουρ. Βρέσθ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Λακων. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πάτρ. Σουδεν.) Τσακων. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. ὀστράχα Πελοπν. (Μάν.) Σάμ. ἀστράχα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀστράχα Ἡπ. ἀστρουμάχα Ἡπ. ἀστρέχα Εὐβ. (Μετόχ. κ.ά.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Καλαμπάκ. Νευρόπ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βλάστ. Κοζ. Μάγ. Σιάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Καλοσκοπ. Μεσολόγγ.) — Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 242 — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ. ἀστρέχα Μακεδ. (Βελβ.) ἀστρέχ' Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀστρίχα Ἡπ. ἀστίχα Ἡπ. ὀστρέχα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θράκ. Πελοπν. Προπ. (Προκόνν.) — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2, 119 — Λεξ. Βλαστ. ὀρέχα Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) ὀστρέχα Ἡπ. Πελοπν. (Πλαταν. κ.ά.) Πόντ. — Λεξ. Βλαστ. οὐστρέχα Στερελλ. (Αἰτωλ. Βοστίν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὀστρακον.

1) Ὀστρακον Μύκ. 2) Στέγη ἐκ κεράμων Μύκ. 3) Γεῖσον, περιφέρεια τῆς στέγης, ἀκρόστεγον, ὁπόθεν καταπίπτει τὸ ὕδωρ τῆς βροχῆς Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Καλαμπάκ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ. Καταφύγ. Κοζ. Μάγ. Σιάτ.) Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Πάτρ. Πλαταν.) Προπ. (Προκόνν.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Βοστίν. Μεσολόγγ. Φθιώτ.) — Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἂν. ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. Μ'Εγκυκλ. Βλαστ.: Ἐμπαινε ἀπὸ τὴν ἀστρέχα κὶ ἀπὸ τοῖς χαρμαῖδες τῆς θύρας καὶ τῆς σκεπῆς ἐλεύτερα τὸ κοῦο Γ'Επαχτίτ. ἐνθ' ἂν. Ρίχτουν μέσα σὲ ἄσπρο κρασί ἕνα κοσταντινᾶτο καὶ τὸ ἀφίνουν ἔξω ἔς τὴν ἀστρέχα νὰ ξεσχυτήσῃ Μεσολόγγ. Βρέχ', μὰ δὲν ἄρχισαν ἀκόμα νὰ στάζουν οἱ ἀστρέχες Κοζ. Γλέπω νὰ πέσῃ ὀχ τὴν ἀστρέχα ἕνα θεομακωμένο φίδι (ἐκ παραμυθ.) Πλαταν. Χώθηκε ζαλισμένος ἀποκάτου ἀπὸ τὴν ὀστρέχα τοῦ φτωχικοῦ πατρικοῦ τον ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἂν. β) Τὸ ὑπὸ τὸ γεῖσον τῆς στέγης μέρος τὸ προφυλασσόμενον ἀπὸ τὴν βροχὴν Θεσσ. Μακεδ. (Βλάστ. Μάγ.): Σὶ ξέν' ἀστρέχα βραδυάζει κὶ θὰ ξ'μωρῶν Θεσσ. Μὴν κατουρᾶς ἔς τ' ἀστρέχες, δὲν κάμψ' Βλάστ. 4) Ἡ ὑδρορροή τῆς στέγης, μεταλλίνη συνήθως, δι' ἧς συλλέγονται ἀπὸ τοῦ γεῖσου καὶ διοχετεύονται τὰ ὄμβρια ὕδατα Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θεσσ. (Νευρόπ.) Κέρκ. Μακεδ. (Βλάστ. Σιάτ.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) — Λεξ. Βλαστ. Συνών. ρέντα.

5) Τὸ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς οἰκίας γωνιῶδες κενὸν τὸ σχηματιζόμενον μεταξὺ τῆς ἐπικλινούσας ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς στέγης καὶ τῆς ἀνωτάτης ἐπιφανείας τοῦ πάχους τοῦ τοίχου ὅπου ἡ στέγη στηρίζεται, χρησιμοποιούμενον συνήθως πρὸς ἀπόθεσιν διαφόρων ἀντικειμένων οἰκιακῆς χρήσεως Εὐβ. (Μετόχ.) Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ἡπ. Πελοπν. (Ἀράχ. Βασαρ. Βούρβουρ. Βρέσθ. Καλάβρυτ. Καλάμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Οἶν. Ὀλυμπ. Πάτρ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τσακων. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ.: Τὸ ἔχω βάλει τὸ σκεπάρνι ἀπάνω ἔς τὴν ἀστράχα Ὀλυμπ. Τὸ κρυψα ἔς τὴν ἀστράχα Σουδεν. || Φρ. Μπῆκε ἔς τὴν ἀστράχα (ἐπαλαιώθη) Μεσσ. Τὸ βᾶλα ἔς τὴν ἀστράχα (τὸ ἔθεσα εἰς ἀχρησίαν. Πβ. τὴν φρ. ἔμεινε ἔς τὸ ράφι) Σουδεν. Συνών. ἀνακάλυβο,

ἀνάστραχο, περίπατος. β) Τὸ ράφι ἐν γένει Πελοπν. (Μεγαλόπ.) 6) Τὸ πάτωμα τῆς οἰκίας τὸ ἐπιστρω-
νόμενον με μῖγμα ἀσβέστου καὶ τετριμμένων κεραμιδίων
Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. κ.ά.) Μύκ. Συνών. κουρασάνι,
ταράτσα. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀστράκα καὶ ὡς τοπων.
Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Πβ. ἀστρακιά.

ἀστραχᾶς ὁ, πολλαχ. ἀστρακᾶς πολλαχ.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. Ἀστραχάν.

1) Δέρμα ἐμβρύου ἀρνίου μήπω τελείως κυοφορηθέν-
τος με λεπτὸν οὐλὸν τρίχωμα χρησιμοποιοῦμενον πρὸς
διάκοσμον ἐνδυμάτων. 2) Ὑφασμα μάλλινον με πυκνὸν
οὐλὸν χνοῦν κατ' ἀπομίμησιν τοῦ προηγουμένου.

ἀστραχιᾶζω Ἡπ. ἀστραχιᾶζου Θεσσ. ὀστραχιᾶ-
ζου Σάμ. ἀστριχιᾶζου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰ-
τωλ.) ὀστρεχιᾶζω Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 30 ὀστρι-
χιᾶζου Θεσσ. (Αἰβάν.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ὀστραχιᾶζου Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα.

1) Ρέω ἐκ τῆς ὑδρορροῆς τῆς στέγης, ἐπὶ ὀμβρίου
ὑδατος Μακεδ. (Καταφύγ.): Ἀστριχιᾶζ' τὸν νιρὸ τ'ς βρου-
χῆς. 2) Καταφεύγω ὑπὸ τὴν ἀστράχαν, ἤτοι τὸ γείσον
στέγης διὰ νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὴν βροχὴν καὶ μεταφ.
στεγάζομαι πού, εὐρίσκω ἄσυλον, προστασίαν Ἡπ. Θεσσ.
(Αἰβάν. κ.ά.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)
— Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν.: Πάμι νὰ ὀστραχιᾶσῃμι σὶ κάμμιὰ σπη-
λαῖα νὰ μὴν βραχοῦμι Σάμ. Ἐπιασ' ἡ βρουχὴ κὶ δὲν ἔχουμι
ποῦ νὰ ὀστριχιᾶσῃμι ἰότιλα Αἰτωλ. Ἐνα μονάχα σκιάζονται
οἱ τοσπάνηδες, μὴν πέση ἀστραπὴ τ'ς τὸν ψηλὸν ἔλατο ποῦ ὀστρε-
χιᾶζουν Δλουκόπ. ἐνθ' ἀν. || Φρ. Δὲν ἔχ' ποῦ νὰ ὀστριχιᾶσ' (ἐπὶ ἀπόρου ἢ ὀρφανοῦ) Αἰβάν. 3) Ἀποκτῶ οἰκίαν
Θράκ. (Αἰν.)

ἀστραχοπάλουκο τό, Πελοπν. (Σουδεν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστράχα καὶ παλούκι.

Ὁ πάσσαλος τοῦ γείσου τῆς στέγης: Φρ. Δὲν ἔμεινε
ἀστραχοπάλουκο (ἐπὶ τελείως καταστραφείσης οἰκίας).

ἀστραχωτὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστρεχωτὸς Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστράχα καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ἔχων ἀστράχαν, γείσον, ἐπὶ οἰκίας: Ἀστρεχωτὸ σπíti.

ἀστραψιά ἡ, ἀστραψία Ζάκ. ἀστραψιά Ἀντικύθ.
Κέρκ. Κεφαλλ. Κρήτ. — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀστραψά
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Ἄσπ.

Ἐγὼ ἔμαι τὸ ἀστραψιάς παιδί καὶ τῇ βροδῆς ἐγόνι

Ἀντικύθ. Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστράψιμο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμαρυγὴ) ὀστράψι-
μον Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ὀστράψιμο Θράκ. Πόντ.
(Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Αἶκον ὀστράψιμον κάμμιαν κ' εἶδα
(τοιαύτην ἀστραπὴν οὐδέποτε εἶδον) Χαλδ. κ.ά. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 1.

ἀστρεμματίστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀστριμματ'στους Μα-
κεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στρεμματιστός
<στρεμματίζω.

Ὁ μὴ καλῶς ὀργωθείς, ὁ μὴ βαθέως σκαφεῖς, ἐπὶ ἀγροῦ
καὶ ἀμπέλου: Ἀστριμματ'στου χονράφ. Ἀστριμματ'στου
ἀδέλ' δὲ γαρπίζ'.

ἄστρεφτος ἐπίθ. Νάξ. (Φιλότ.) — Λεξ. Γαζ. (λ. ἄστρο-
φος) ἀνήστρεφτος Ἴος ἀνήστρεφος Θήρ. Κῶς.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίθ. ἄστρεπτος.

1) Ὁ μὴ ἐπιστρεφόμενος, ἀγύριστος Θήρ. Ἴος — Λεξ.
Γαζ.: Φρ. Δανεικὰ κὶ ἀνήστρεφτα (ἐπὶ χρημάτων δανειζο-
μένων καὶ μὴ ἐπιστρεφόμενων) Ἴος. 2) Τόπος ὅπου με-
ταβαίνων τις δὲν δύναται νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ Ἄδης Κῶς:
Φρ. Πάει τ'ς τὸν ἀνήστρεφον κὶ ἀγύριστον! Πβ. τὸ μεταγν.
Λυκόφρ. 813 «ἄστρεπτος Ἄδης». Συνών. ἄγειρτος 2,
ἀγυριστιά 2, ἀγύριστος 6β. 3) Ἀνόητος, ἐπὶ λόγου
Νάξ. (Φιλότ.): Ἀστρεφτες κονβέδες λέει.

ἄστρη ἡ, Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Ἀστρον. Συνών. ἀστρι 1, ἄστρο 1.

ἄστρηδικος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.)

Ἐκ τοῦ ἀστρηδες πληθ. τοῦ ἐπίθ. ἀστρης.

Ὁ μὴ παχυνόμενος, ἀδύνατος, ἐπὶ ὑποζυγίου: Ἀστρή-
δικο μουλάρι.

ἄστρης ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄστρι.

Δυσήνιος, δύσκολος, ἐπὶ ἀνθρώπου. Πβ. ἀντίδι-
κος Α 3.

ἄστρι τό, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Ἴων. (Ἐρυθρ.) Πελοπν.
(Μάν. Μάναρ. Φιγιάλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄστριον Θεσσ.
ἄστρι Ἡπ. Θήρ. Θράκ. Ἰθάκ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κέρκ.
(Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κρήτ. Μύκ. Παξ. Πελοπν. (Ἀράχ.
Καπαρ. Λακων. Λάστ. Λεντεκ. Μάν. Μεσσ. Σουδεν. Τρίπ.
Τριφυλ.) — Λεξ. Μπριγκ. ἄστρ' Ἡπ. (Τζουμέρκ. κ.ά.)
Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἄστιρ Θράκ. (Σουφλ.) ἄσι Τσακων.
Τὸ μεσν. οὐσ. ἀστρί. Πβ. καὶ μεταγν. οὐσ. ἄστριον.

1) Ἀστρον ἐνθ' ἀν.: Τὴν ὥρα ποῦ βγαίνει τὸ πρῶτο ἄστρι,
τόμον κάτση ὁ ἥλιος Ἀργυροῦδ. Ὅταν τὸ βράδυ δανείζεται
κάμμιὰ γυναῖκα προζύμι, τὸ κρύβει γιὰ νὰ μὴ τὸ ἰδοῦνε τ' ἄ-
στρια Ἀράχ. Ὁ οὐρανὸς με τ' ἄστρια Λεντεκ. Τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (ὁ αὐγερινὸς) Μάν. Τ'ς μέρας ἢ τ'ς νύχτας τ' ἄστιρ'
(συνών. τῷ προηγουμένῳ) Σουφλ. Ἐύπησε με τ' ἄστρι τῆς
αὐγῆς (λίαν πρωὶ) Μάν. Ἀμα σὲ δαγκάσῃ ἀστρίτης καὶ βγοῦνε
τ' ἄστρια πεθαίνεις Μάν. || Φρ. Ἐρριξε τ' ἄστρια (ἐμάντευσε
τὸ ζητούμενον οἶονεὶ διὰ παρατηρήσεως τῶν ἀστέρων)
Ἡπ. Δὲν τὸν εἶδα τ'ς τ' ἄστρι μου (οὐδέποτε τὸν ἐγνώρισα)
Παξ. Αὐτὴ κατεβάξαι τ' ἄστρι (ἐπὶ μαγίσσης καὶ πολυμηχά-
νου) Μάν. Θὰ σοῦ δώσω μιὰ νὰ χάσῃς τ' ἄστρι τῆς τραμουν-
τάνας (νὰ ζαλισθῇς) Κεφαλλ. || Ἄσπ.

Σὰν τί τὸ θέλ' ἡ μάνα σου τὴ νύχτα τὸ λυχνάρι,
ἀφοῦ ἔχει μέσ' τ'ς τὸ σπíti τῆς τ' ἀστρι καὶ τὸ φεγγάρι;
(δημῶδ.)

Ποιὸς εἶδε νήλιο ἀποβραδὺ κὶ ἄστρι τὸ μεσημέρι
Τζουμέρκ.

Νὰ ἔχα τὸ σύννεφ' ἄλογο καὶ τ' ἄστρι χαλινάρι,
τὸ φεγαράκι τῆς αὐγῆς νὰ ἔρχουμον κάθε βράδυ
Θήρ.

Τ' ἄστρι με τ' ἄστρι πολεμᾷ καὶ δύσι με τὴ δύσι,
καὶ μένα τὸ πουλλάκι μου ποῦ νὰ μοῦ μιλήσῃ;
αὐτόθ.

Ὅσ' ἄστρια ἔχ' ὁ οὐρανὸς καὶ φύλλα ἡ ἐλαία,
τόσα βρακιά πονκάμισα νὰ σκίσῃ ὁ νιός σου!

Μάν.

Νὰ ἔχουν πέτρες προσκέφαλο, τὴ μαύρη γῆς γιὰ στρώμα,
τὸν οὐρανὸ γιὰ σκέπασμα καὶ τ' ἄστρια γιὰ καντήλια
Λάστ. Ἡ λ. καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπου καὶ ἀνθρώπου ἐν
γένει εὐειδοῦς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ. Μάναρ. Τριφυλ.)

